

KIS IRAD

KÉTSÉGES ÁLLAPOT. (Lásd a 90. lapon.)

XLIII. kötet, 6. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. augusztus 7-én.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A KINTORNÁS URFI.

— Elbeszélés. —

(Polytátás.)

ITKA nap mult, hogy Viktor-
nak vendége ne lett volna.
Ha nem jött senki, ő fogat-
tott be és elkocsizott a harmadik-negyed-
dik faluba is, legtöbbször csak egy-
maga, mert a nagyapja beteges, öreg
ur lévén, nem szeretett kimozdulni. Néha
nevelő volt a háznál, de rendszeren csak
rövid ideig. Hogy, hogynem történt,
de pár hét alatt mindegyik nevelő odább
állt, nagy öröme Viktornak, ki aztán
egészen kedvére gazdálkodott. Néha
pedig az esett meg, hogy Viktor barát-
tunk nagyon is sok garázdaságot vitt
véghez és még a nagyapa is megelegette.

— Most már mégis teani kell va-
lamit!

Meg is tette a nagyapa, hogy össze-
pakolta Viktort és holmiját s elvitte
valamelyik nevelőintézetbe. Egy-két hó-
napig aztán csönd volt a kastélyban,
de egyszerre csak megint otthon termett
Viktor urfi és elülről kezdődött a régi
nóta.

Ernő mindezen nem sokat törte a
fejét, csak azt látta, hogy Viktornak
bizony sokkal vigabban telnek a napjai
és nagyon kár, hogy ő nem járhat Vik-
torhoz, sem ez hozzá. Most is váltig
szeretett volna bemenni vele; de már
ennyire mégsem feledkezett meg apja
tilalmáról.

— Nem mehetek veled... nagyon
sajnálom, mondá. Sietnem kell haza,

várnak... már szinte el is késtem egy
kicsit.

Otthon nagy munkában volt mindenki,
nem igen vették észre, hogy Ernő nem
olyan vig, mint eddig, inkább elgondol-
kozik. Mert csakugyan nagy szöveget ütött
a fejébe mindaz, a mit Viktortól hallott.
De azért nem csüggedt.

— Majd keresztülvergődöm mégis...
és esztendőre ilyenkor jó dolgom lesz
ám, ha majd szép lovacskámon fogok
ittthon a szünidőben lovagolgatni.

Estére meg már éppen visszatért a
jókedve, mikor apja így szólt:

— Jőjj velem... megnézzük a csikót,
melyet neked szántam. Ugy gondoltam,
hogy kellemes lesz, ha tudni fogod, mi-
lyen, addig is, a mig megkapod.

Persze hogy kellemes. Nagy jókedvvel
sétált apjával a bérlő udvarára s ott
az istállóba, hol gyönyörű fiatal pej
lovacsikát mutattak neki. Nem az volt,
melyet ő gonúoit, hanem meg szebb.
Nem volt éppen egészen kicsi ló, de
nem is nagy fajta; éppen olyan, a melyet
Ernő kívánhatott, mert apja azt mondta,
hogy nagyobbra ez már nem fog nőni.

Ki is vezették a lovat az udvarra és
megnyergelték, hogy Ernő ráülhessen és
izelítőnek megpróbálhassa, milyen lesz
majd az a multság esztendőre.

— Még nincs betanítva, tehát most
még nem lehet szabadjára ereszteni,
szólt a gazda. Majd én vezetem kan-
táron.

Ez jó is volt, mert a tüzes fiatal ló
még nem igen türté a nyerges és lovas.
Ficzkándozott is egy kicsit, de Ernő jól
megülte és nem jutott veszedelembé,

hogy lepot
annyira, ho
a lovat. I
fejét.

— Az
volna, de n
meg. Most
rültök. Re
méltók lesz
kis ismerke

Hát ez i
már legalá
pompás ju
nagy hévve

— Meglá
hiba. Az a
már az en
különb vala
pája, az csa
büszkén kar

Mikor ez
mert látta,
nehe

— Ne tör
ral, mondá
ször intette
legyen vele
csinál, te so

Ernő zava
södött. Bün
hogy apja m
Apja csakug
reá, de term
semmit, inká
azért zavaro
intést kapot
téseért is. A
talán jó vo
gyarázná, n

hogypottyanjon. Neki is bátorodott annyira, hogy kérte, bizzák egészen rá a lovat. De apja mosolyogva rázta a fejét.

— Az nem lehet. Bátorságos sem volna, de meg tudod, még nem is illet meg. Most mind a ketten iskolába kerültök. Remélem, hogy annak idején méltók lesztek egymáshoz. Ez csak egy kis ismerkedés volt.

Hát ez is jobb volt a semminél, most már legalább tudta Ernő jól, milyen pompás jutalom vár rá. Hazamenet nagy hévvel mondta is:

— Meglásd apácska, nem lesz abban hiba. Az a kedves lovacska anyyi, mintha már az enyém volna. Ez már aztán különb valami, mint a Viktor vasparipája, az csak afféle játékszer, akármily büszkén karikázik is rajta.

Mikor ezt kimondta, már megbánta, mert látta, hogy apja kissé elkedvetlenedett.

— Ne törődjél soha semmiben Viktorral, mondá az apa komolyan. Már többször intettelek, hogy semmi dolgod se legyen vele és akármit csinál vagy nem csinál, te soha se kövesd.

Ernő zavartan hallgatott és el is vörösödött. Bűnösnek tudta magát és félt, hogy apja most mindjárt kitalál valamit. Apja csakugyan fürkészőleg nézegetett rá, de természetesen nem gyanithatott semmit, inkább azt gondolta, hogy Ernő azért zavarodott meg, mert egy kis intést kapott Viktornak pusztá említéseért is. Arra is gondolt az apa, hogy talán jó volna, ha egyszer megmagyarázná, miért tiltja oly szigorúan

Ernőnek a barátkozást Viktorral. De aztán mégis jobbnak találta, ha nem szól róla. Ne legyen egyik fiu a másik bírója, még megeshetnék, hogy Ernő meggondolatlanul valami sértő szót mond az öreg Mánótról és unokájáról. Most már ugysem fognak egyhamar találkozni, ha Ernő elkerül a háztól.

Éppen ilyenformát gondolt Ernő. Neki az forgott a fejében, hogy elmondja a Viktorral való találkozását. Nem tehetett róla, Viktor csatlakozott hozzá... De aztán mégsem szólt. Hiszen ugyis utoljára történt, néhány nap múlva elutazik, aztán nem látja többé Viktort, hát végkép elmulik a veszedelem, hogy vele barátkozhassék.

Pedig ki tudja, mennyire másképp történt volna minden, ha megszólal. De hát nem fontolta ő még jól meg, hogy halgatással is lehet hibázni, mikor őszinte beszéd volna helyén.

Ez a kis eset csakhamar feledékenységre merült. A háznál nagy volt a készülődés, végre pedig beköszönt a bucsuzás, utazás napja. A mama vitte Flórát és Etuskát Budapestre, az apa pedig Ernőt abba a csinos vidéki városba, hol a derék szerzetesek felügyelete alatt levő intézetben kellett először nyilvános iskolát járnia.

A bucsuzás bizony nehezebb volt, mint képzelte s mikor arra gondolt, hogy tíz hosszú hónapig nem fogja a kedves szülei házat látni, valami furcsa fojtogatást érzett a torkában, mintha bizony szeretett volna kissé elpityeregni. És mikor ilyen busongós hangulatba jutott, akaratlanul is újra meg újra az

jutott eszébe, amit Viktor beszélt, hogy ott abban az intézetben éppenséggel nem lesz olyan jó dolga, mint eleinte elképzelte.

Hát még mikor megérkeztek! Biz az nem volt valami virágos, mosolygós külső mulatóhely, hanem nagy, komoly

SZÜNIDŐBEN. (Lásd a 85. lapon.)

épület, melyről már első tekintetre tudni lehetett, hogy odabent komoly munkának élnek. Hosszu, kissé sötétes folyosóra

érték, melyen furcsán kongottak lépteik. Ernő szinte olyasmit érzett, mintha egy kicsit borzongana.

Nem
szobáj
de bá
őket,
otthon
mintha
volna
lett vo
ez a
Pedig
fogván
nek az

uj rek

felelt
bizom.

— I
nem fo
fiacska

— I
hebegt

— N
van. N
örömm

— I
Az
apjára.

hogya
rodva.

tett s v
sokára
igazgat

— T

Vezesse
Azon
még cs
éppen c

Biz az
gós kül-
komoly

Nemsokára eljutottak az igazgató szobájába. Ugyanaz a tisztés, komoly, de barátságos képű öreg pap fogadta őket, a kit Ernő alig egy héttel ezelőtt otthon annyira megszeretett. De itt mintha sokkal szigorubb, parancsolóbb volna a tekintete; mintha egészen más lett volna az a kedves vendég és más ez a hivatalos, komoly képű igazgató. Pedig nyájasan üdvözölte őket és kezelt fogván az apjával, megsimogatta Ernőnek az arcját.

— Nos, hát csakugyan berukkolt az új rekruta? mondá.

— Elhoztam, tisztelendő barátom, felelt az apa. Most már gondjaikra bízom.

— Lesz is rá gondunk, de úgy hiszem, nem fog sok gondot okozni. Mert ugye fiaeszkám, örömmel jöttél?

— I... ig... nem... nem tudom, hebegette Ernő zavartan.

— Nem tudod? Ej, az már nem jól van. Nehány nappal ezelőtt még nagy örömmel készülődöttél.

— Igenis... most is örülök.

Az igazgató mosolyogva nézett az apjára. Nem volt az nagy ujság előtte, hogy kezdő diák kissé meg van zavarodva. Majd elmulik, ideszokik. Csönggett s valamit szólt a szolgának. Nem sokára egy fiatal tanár lépett be s az igazgató így szólt hozzá:

— Tanár ur, itt az új növendék. Vezesse a helyére.

Azonnal bucsuzni kellett az apától s még csak nem is volt rá sok idő. Mert éppen csöngetés hallatszott.

— Ebédre csöngetnek, szólt az igazgató. Ernő már ott fog ebédelni a fiukkal. Kedves barátom uram itt az én vendégem lesz.

S ezzel Ernő elvált az apától, nem sejtve, hol és milyen állapotban fognak újra találkozni.

(Folytatása következik.)

SZÜNIDŐBEN.

(Képpel a 84. lapon.)

MILYEN kedves, milyen jó
Az áldott vakáció!

*Kinn a mezőn most azonban
A hőség oly rekkenő,
Nem használ ott se legyező,
Se kalap, se keszkenő.*

*Olyan alélt, olyan bágyadt
Ez az egész nagy határ;
Lehajtja a virág fejét,
S elhallgat a kis madár.*

*Mit csináljunk, mihez fogjunk...
Ott a jó hűvös szoba,
A tikkasztó hőség elől
Vonuljunk szépen oda.*

*Mulatságnak itt a java!
Mulatunk a könyvünkkel,
Egy-két órát vagy többet is
Olvasással töltünk el.*

*Majd ha enyhül a nap heve
S hűsebb lesz a délután,
Könyveinket félretesszük
S szaladunk lepke után.*

*Előkerül a labda is,
Futkosunk künn a réten
Mig csak tudunk s mig az éjjel
Ránk nem borul setéten.*

*Oh milyen szép, milyen jó
Az áldott vakáció!*

ptek.
a egy

PÖF URFI ÉS HETYKE MAJSZTER.

— Rémes véres esemény egy zuhanásban, két puffanásban és öt képben. —

HOL VOLT, hol nem volt, az utca végén volt két ház és mert köztök nem volt más ház, tehát a két ház szomszéd ház volt és akik benne laktak, szomszédok voltak. A két ház békességben állt régóta egymás mellett, de akik bent laktak, nem követték ezt a jó példát, legfőképen az egyik házban a büszke urfi, a másikban a rátartós majszter.

Nem volt pedig semmi dolguk egymással és bizvást megférhettek volna ezen a tágas földön. De a majszternek nem tetszett, hogy a fiatal szomszéd olyan büszke s elnevezte Pöf urfának; Pöf urfit pedig bosszantotta, hogy mikor ő az ő vasparipáján karikázik, Hetyke majszter gúnyosan mondogatja:

— Maga lova, ha nincs lova!

No de eddig a veszedelmes napig még megvoltak. Ekkor azonban az történt, hogy amint Pöf ur nagy büszkén ki-karikázott az udvarból, Hetyke majszter három darab hosszú lécczel éppen keresztül ment az uton.

— Féltre az utból, he! kiáltá Pöf urfi.

— Az ut épp úgy az enyém is, mint a másé; felelé Hetyke majszter.

— És éppen úgy az enyém is. Ne álljon ott azzal a hosszú lécczel.

— Ott állok, ahol nekem tetszik. Akinek nem tetszik, térjen ki, elég tágas az utca.

— No majd meglátjuk, nem tér-e ki, ha elgázolom ezzel a vaskeréssel.

És Pöf urfi még sebesebben neki lóditotta a vaskereket, egyenesen Hetyke majszternek. De bizony nem telt benne öröme. Mert az ármányos Hetyke majszter hirtelen nagyot fordult és a hosszú léccnek vége úgy csapta fejbe Pöf urfit,

hogy azonnal mindenféle veszedelem támadt. Először is kibuggyant az orra vére, azután meg elvesztette az egyensúlyt és felfordult a vasparipájával. Jó szerencse, hogy ügyesen tudott bánni ezzel a szerszámmal és mikor érezte, hogy bukik, maga előre leugrott és bár nagyot zuhant, nem törte kezét, lábát s hamar talpra ugrott.

— Ühüm! No lám, hát eddig volt a nagy fenyegetés? szolt Hetyke majszter gúnyos kaczagással.

Nem bizony, nem addig volt. Mert Pöf urfi, nem törődve vérző orrával, rettentő dühösen ott termett Hetyke

majszter előtt és püff! öklével akkorát csapott az orrára, hogy Hetyke majszter

ijedtében mind elejtette a léczeket és jajgatva kapott az orrához, mely éppeneségesen olyan állapotba jutott, a melyben a Pöf urfié volt. És egyikök sem találta ezt nagyon mulatságosnak.

Mi történt volna, mi nem, mikor ily rémesen véresen indult meg a galiba, meg sem tudom mondani. De hát egyéb semmi sem történhetett, mert hát ott állt a sarkon a rendőr és látván a szörnyű veszekedést, rögtön ott termett.

— Mi történik itt, he? Ki kezdte, mért kezdte?

— Ez a Pöf urfi . . .

— Ez a Hetyke majszter . . .

Mind a kettő vérvő orral beszélte a

magáét, azt akarván bizonyítani, hogy a másik a bűnös. A jeles rendőr mégis megértette, hányadán van a dolog.

— Mindegyik megkapta, a mit keregett, érje be vele. Egyiknek sem lehet panaszja a másikra, kvitt! Most pedig szaporán egyik jobbra, másik balra, ha azt nem akarják, hogy én kisérjem be együtt a hüvösre.

Pöf urfinak erre nem volt semmi kívánsága, tehát gyorsan fölkapott vasparipájára és elkarikázott. Hetyke majszter pedig összeszedte a léczzeit és

hazaballagott. Pöf urfi messziről dühösen hadonázott ugyan, de magában így szólt:

— Ezt a Hetyke majsztert elkerülöm, mert különben még nyakamat szegem miatta.

Hetyke majszter meg így dörmögött:

— Ennek a Pöf urfinak kitérek az utjából, mert különben laposra veri az orromat.

És miután ilyen módon bölcsen kitalálták a módját, azóta megvannak békeségben és nincs az orruknak semmi veszedelme.

VADKACSÁK RIADALMA.

(Képpel a 88—89. és 93. lapokon.)

MESSZIRE terjedt el az ingoványos, süppedékes nagy tó, benőve nád-dal, bozóttal, mindenféle vízi növény-nyel. Kellemetlen, csuf tájék volt az, melynek még csak közelébe sem igen ment senki, ha csak nagyon nem volt kénytelen vele.

Hogy csuf és kellemetlen tájék volt? Nem olyan bizonyos az. — Akadt, akinek nagyon tetszett.

Vándorlásában vadkacsa - familia tévedt oda.

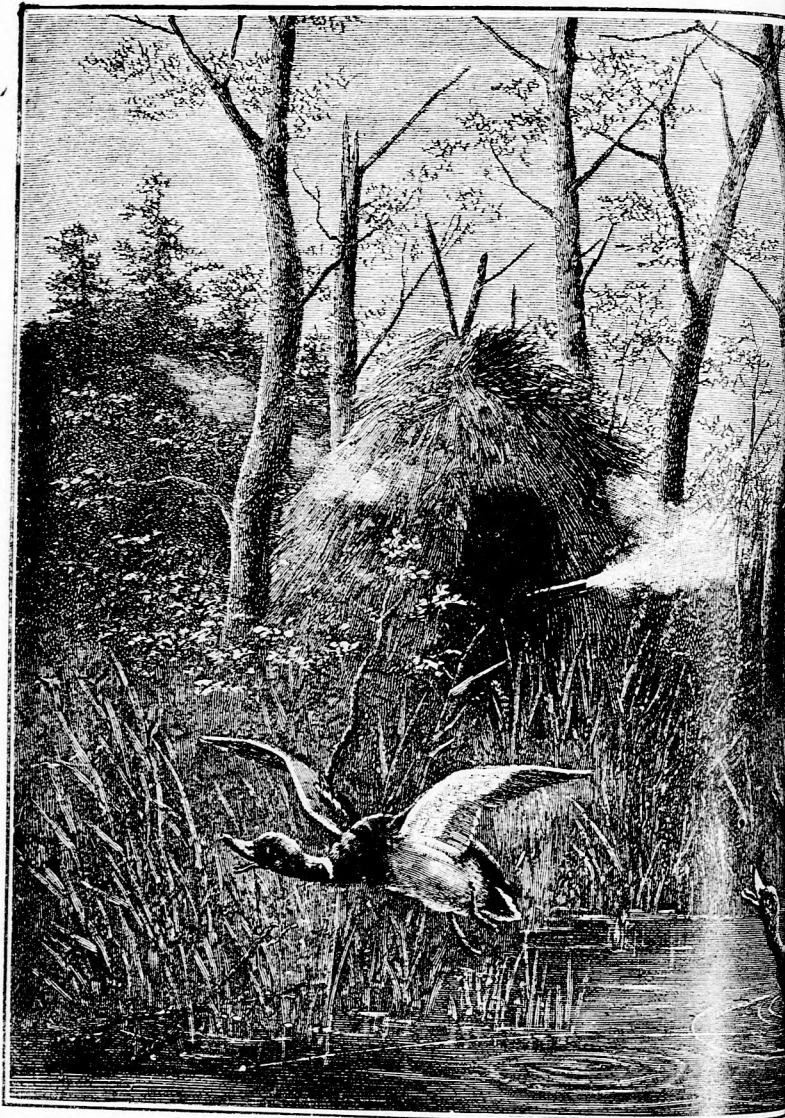
— Itt telep-szünk le, szólt az öreg kácsér. En-nél gyönyörűbb helyet nem találunk, ha egész esztendőn át keres-sük is. Nézzétek, milyen pompás ingoványos mocsár! Egy-egy kis darab tisztás viz, aztán megint csupa ná-das, csupa bozót, a legremekebb bu-vóhelyekkel.

— Valóban gyönyörű tanyánk lesz, hagyta hely-ben kacsa-mama. Remélem, itt nem érhet semmi vesze-delem.

— Szó sem le-het róla. Ideugyan

be nem gázol se róka, se más veszedel-mes ellenség.

Egyik legsűrűbb nádas mélyén ütöt-tek tanyát és aztán vígan éltek, bővel-kegde minden jóban, a mire csak szük-

VADKACSÁK RIADALMA. (Lásd a 90. lapon.)

ségök volt. Kicsinyeiket baj és gond nélkül nevelték föl, halacska, béka elég volt a tócsában, nem kellett messziről összehordani. Uszkálni is azonnal kezd-hettek a fiatalok, először a fészkek melletti

sekély vízben, aztán mind tovább-tovább be, a hol már nagy volt a víz. Ekképen nagyon szépen szaporodott, gyarapodott a vadkacsa család és nagyon meg volt elégedve, hogy olyan helyet választott,

a hol semmi baj sem érheti. El is bizakodott a szerencséjében és olyan büszkén há-pogva uszkált, bukdácsolt, röpkedett ott, mint a ki tudja, hogy ur a maga birodal-mában.

Pedig hát a jó szerencséjében is nagyon tanácsos volt az ovatosság és szerénység!

Nem igen mesz-sze a mocsáros tó partjától járt egy napon a gazda és mint jó vadász, csakhamar észre-vett valamit.

— Ohó, vadka-csáim vannak! Na-gyon jó vadászat lesz.

És másnap a part egyik pont-ján valami furcsát vettek észre a víz lakosai. Mintha a földből nőtt volna ki, hirtelené-ben boglyaforma gunyhó termett ott. Mi lehet az? Az öreg vadká-csér így szólt:

— Ez gyanus. Nem szeretem. Ne

menjetelek oda közel. Nem tudom, micsoda, de éppen azért jobb lesz elkerülni, a míg meg nem győződünk, hogy nincs benne veszedelem.

De a többiek nem akarták elhinni, hogy ott veszedelem lappanghat. Hiszen olyan csöndes, nem mozdul ott semmi. Már csak meg kell nézni, mi az? És kíváncsian csak azért is közelebb mentek.

Hajh, meg is bánták! Mert egyszerre csak tüzes villámlás látszott, nagy dörrenés hangzott a gunyhóból, — az ott rejtőző vadász megkezdte a puskázást. Egyik vadkacsa holtan bukott a vízbe, a másik megsebesült és menekülni iparkodott. (Lásd a 88—89. lapokon.)

— Elbuvok ide a sűrűbe, nem jöhet utánam... talán begyógyul a sebem.

Ez is hiu reménykedés volt. A vadász nem gázolt ugyan a vízbe, de amint a lövöldözés megkezdődött, az eddig csöndesen volt vadászok is megmozdultak és neki indultak a víznek, ingoványoknak, nekik ez nem volt veszedelmes hely, tudtak uszni, gázolni, ahogy éppen kellett. (Lásd a 93. lapon.) Kihozták a vízből a lepuskázott vadat, fölkeresték a nádasba menekült sebesültet és mind szépen oda vitték a gazdájoknak.

Az öreg kácsér sehogysen tudta megmagyarázni a szerencsétlenséget, hát csak ott maradtak azután is. De attól tartok, abból a veszedelmes gunyhóból még többször is fog villámlani és dörögni, míg csak el nem fogy a vadkacsák egész csoportja vagy pedig, a ki megmenekült, odább nem költözik.

KÉTSÉGES ÁLLAPOT.

(Képpel a czimlapon.)

HGAZÁN nehéz elhatározni, mit kell most tenni. Menni, nem menni? Menni bajos, nem menni szégyen, de még kár is. Mert hátha nem lesz jó leves ebédre.

— Mit gondolsz Snuczi, neki induljunk ennek a nagy esőnek?

Snuczi leült az ajtóban a hátsó lábaira és komoly, fürkésző szemmel nézett ki a zuhogó esőbe. Nyilván nem éppen nagy kedve volt megázni, mert nem szaladt előre ki, mint máskor szokta tenni.

— Ugy-e, te sem mersz kimenni?

Nem tudom, Snuczinál is a bátorság hiányzott-e vagy pedig az volt a baja, hogy neki nem volt paruplija, Veronkának pedig volt. Ki is feszítette és az bizonyos, hogy a feje meg nem ázik.

— Igen ám, Snuczi, de hát a lábam? Könnyű neked, nincs cipőd, nem megy bele a víz. Nézd, mekkora tócsák vannak már az udvaron, éppen a merre a kertajtóhoz kell menni. Megmerül a cipőm, azon nem segít az esernyő!

Ilyen baj Snuczit csakugyan nem érthette és bizonyos is, hogy ha Veronka neki indul, hát Snuczi hűségesen elkíséri. De Veronka sehogysen tudta magát elszánni. Mert új kétségei támadtak.

— Tudod, Snuczi, utóvégre is cipőmet sem sajnálnám, de hogy boldogulunk a kertben? Igen, ha te az esernyőt tartani tudnád...!

Snuczi nagyon röstellte, de erre a szolgálatra már mégsem vállalkozhatott. Készséggel megtett mindent, amit hűséges, engedelmes kutyácska megtehet, de az esernyőt fogni nem tudta.

— Persze hogy nem tudod fogni... magamnak is mind a két kezemre szükségem van hozzá, hogy tarthassam, olyan nehéz. De ha az esernyőt tartom, akkor hogy szedek levesbe való répát, petrezselymet, kalarábét?

Snuczi ezt a nehéz kérdést nem igen bírta megfejteni, tehát csak bámulta tovább a szakadó esőt, Veronka pedig nagyot sóhajtott.

— Már hiába, mégis csak neki kell indulni. Megígértem még reggel Jutkának, hogy hozok a kertből zöldséget. Ha nem hoznék, nem volna ebédre leves,

pedig
Te is

Snuczi
el, hog
bánja,
hushoz
jutni,
szakad

— I
tek a
az ese
kosara

Meg
akartal
Jutka

— I
tént vi
a nagy

— I

— A

sarat.
megyek

Könnyű

birta a

meg az

vitéz Snuczi

sérni. V

nyugszik

— Ig

jószándék

hogy cs

nem tet

veszedele

irtóztató

nekülés

szén a

csöndesk

pedig az nagy baj volna, ugy-e Snuczi? Te is szereted?

Snuczi szerényen hallgatott, nem árulva el, hogy ami őt illeti, biz' ő a levest nem bánja, csak hus legyen. Amde ha a hushoz csak a leves árán lehet hozzájutni, hát isten neki, induljanak, ha szakad is a zápor.

— Induljunk, Snuczi! Majd úgy segíték a bajon, hogy a kertben leguggolok az esernyő alá és úgy szedem tele a kosarat.

Meg is indultak, de éppen csak ki akartak lépni a tornácra, mikor a Jutka szakácsné megszólalt:

— Hova indult Veronka! Jőjjön tüstént vissza! Nem szabad kimenni ebben a nagy esőben.

— Igen, de a leves...?

— Az az én gondom. Adja ide a kosarat... meg az esernyőt... magam megyek.

Könnyű volt neki, mikor félkézzel bírta a kosarat is, az esernyőt is, de meg az esőtől és sártól sem félt. És a vitéz Snuczi, lám, szintén nem fél elki-sérni. Veronka azonban igen okosan bele-nyugszik.

— Így is jól van. Tőlem beérik a jószándékkal és talán még megdicsérnek, hogy csupa jószándékból oktalanságot nem tettem sárban vízben gázolással.

SZEGET SZEGGEL.

— Beszélyke. —

TATÁROK törtek-e rá a házra? Vagy farkasok, tigrisek, orosz-lánok rontottak be? Már legalább is ilyenféle rettentő veszedelemnek kellett beütnie, amelyen irtóztató sikoltozás, hanyatthomlok menekülés hangzott ki a szobákból egészen a tornácig, hol a nagymama csöndeskén kötögetve üldögélt. Csak

azon lehetett csodálkozni, hogy a szörnyűséges zenebona mellett is a nagymama egészen nyugodtan ülve maradt. Persze, mikor az ő gyakorlott füle még nevetést is hallott.

— Ugyan gyerekek, micsoda zenebonát csaptok már megint?

Ezt akkor kérdezte, mikor Irénke és a kis Miczike lélekszakadva futottak ki az ajtón, egyenesen hozzája.

Könnyű volt a nagymamának olyan nyugodtan kérdezni, de a két leány olyan halálos rémületben volt, hogy azt sem tudta, hol kezdje.

— Jaj, nagymama... az a Dezső... az borzasztó!

— Igen, nagymama! Jaj!

— Mit mivel már megint az a garabonczás?

— Képzeld, kedves nagymama... egy békát...

— Igen, nagymama... egy csuf nagy békát... ju!

— Mit csinált azzal a békával?

— Bepólyálta és odafektette a baba-ágyacskába a Viczuska mellé!

— Igen, és én hirtelenében majd meg is fogtam! szólt borzadozva a kis Milike.

— No, nem ért volna semmi veszedelem, ártatlan jószág az nagyon; felelt a nagymama nevetve.

— De mikor úgy megijedtünk!

— Az bizony fölösleges volt. Mindjárt tudtátok, ugy-e, hogy az a bolondos Dezső tréfált meg. Halljátok, hogy nevet? Ha nem ijedtek meg, ti fogtatok volna ki rajta és most ti nevetnétek.

Persze, persze, ez mind igaz volt, de hát Irénke és Milike még nem voltak

olyan okosak, mint az öreg nagymama és az a gonosz Dezső jól tudta ezt. Mióta hazakerült a vakációra a kedves falusi házba, nem igen mult nap, hogy valami tréfás csinnyel meg ne lepte volna az ijedős leányokat. De ez a mostani a legborzasztóbb volt s Irénke nem is értette, hogy a nagymama inkább még nevet a bábu mellett bepólyázva fekvő békán. Mikor az pedig olyan szörnyűség!

— Most nem is játszhatunk a Viczával, sopánkodott Milike.

— Miért nem?

— Hát mikor még ott fekszik az a borzasztó béka!

— Ki kell szabadítani onnan azt az istenadta jószágot; nem szívesen fekszik ott.

— Oh, én hozzá nem nyulok a világerért sem; szabódék Irénke.

— Jól van no, ti kis gyávák. Hát mondd meg a szolgálónak, hogy vigye ki. Ebből áll az egész.

A Zsuzsika szolgáló aztán nagy nevetve ki is vitte és a nagymama parancsára szabadon bocsátotta az ártatlan békát. Dezső pedig ekkor már szintén megjelent az ajtóban, még mindig kaczagva a sikerült csinyen. Irénke most már maga is nevetett egy kicsit, de voltaképp még boszankodott is és fenyegetőzve szólt oda Dezsőnek:

— Megállj csak! Majd megfizetek én ezért! Már nagyon sok van a rováson! Most már szeget szeggel!

— Félek is én tőle nagyon! felelé Dezső nevetve. Nem tudtok ti leányok ahhoz.

— Majd meglátjuk!

Dezső semmiképp sem akart megjedni a fenyegetéstől és nem is gondolt rá tovább, kivált mikor pajtása, a szomszédék Ferkója, már ott integetett a kapuban a labdával és a labdaverővel.

— Megyek már! kiáltá Dezső s fogta kalapját és kísétált pajtásával a mezőre sétálni.

— Menj csak, menj! szólt utána Irénke. Tudom, elő nem jösz estig. Addig majd kigondolok valamit, akár hogy nem hiszed is.

De annak az ármányos Dezsőnek mintha igaza akart volna lenni, semmi sem jutott Irénkének eszébe. Azt tette tehát, amit mindnyájan mindig tettek, mikor meg voltak szorulva: a jó nagymamához folyamodott tanácsért. A nagymama azonban ezuttal nema kart segíteni.

— Jobb lesz, ha abba hagyod, kedvesem. Az ilyen kölcsönös ingerkedések, megtréfálások addig-addig folynak, míg egyszer csak valami nagyobb baj támad belőle.

— Oh, nagymamácska, hiszen nem akarok én valami veszedelmes dolgot elkövetni. Csak vissza akarom fizetni neki a tréfát.

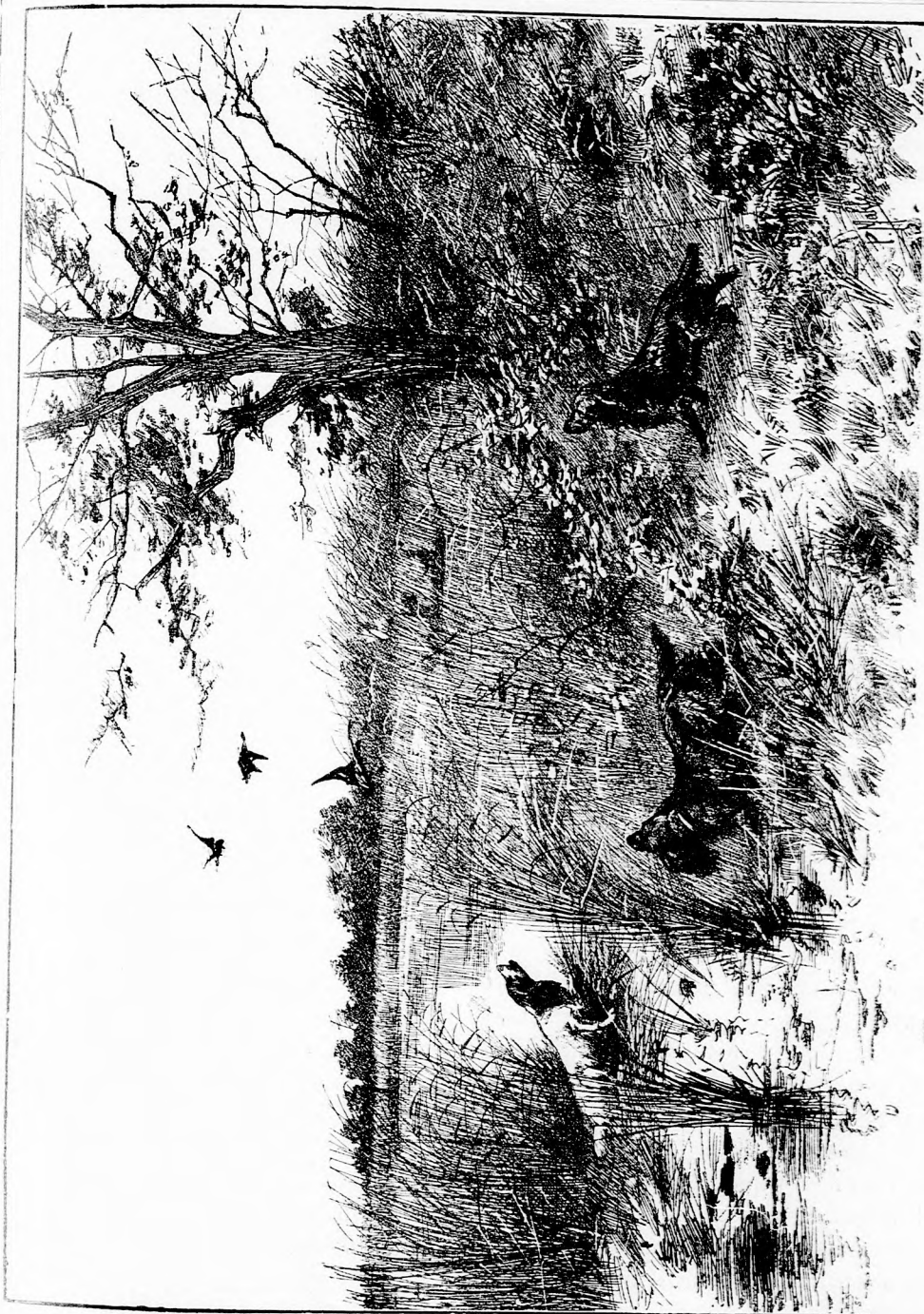
— Jobb lesz, ha nem teszed.

— Igen ám, és mindig csak ő tréfáljon meg engemet!

— Majd megmagyarázom neki is, hogy ez nem helyes.

— Jobban elhiszi, ha belesül és érzi, milyen kellemetlen az, mikor az embert nevetik.

(Folytatása a 94. lapon.)

VADKACSAK RIADALMA. A zsákmánykereső ebek. (Lásd a 90. lapon.)

(Folytatás a 92. laphoz.)

Mivel a nagymama nem akart segíteni, Irénke eltökélte, hogy maga eszel ki valamit. Ráér, jártában-keltében majd eszébe jut valami jó tréfa.

Ebben megnyugodva, ment rendes dolgai után. Mert volt már tennivalója is a háznál, ő viselte gondját a baromfiudvarnak, szórt magocskát a sok szárnyas jószágnak s csirke, liba, kacska, pulyka már oly jól ismerte, hogy mind oda gyült köréje, mikor megjelent. Még az a hatalmas nagy pulyka-kakas is szeliden közelgett hozzája, pedig másra mindenkire haragosan berzenkedett.

Miután ezeket ellátta, a virágaihoz ment és gondosan meglocsolta valamennyit. És amint javában locsolgatta, a virágok eszébe juttattak valamit. Nagyt kaczagott és szinte tapsolt örömeiben.

— Haha! Már tudom! Már tudom! Nagyon jó lesz.

Sietett vissza a házba, ott meg egyenesen a Dezső külön szobácskájába. Rendesen nem igen volt szabad oda bejárni, mert Dezső nagyon féltékeny volt különösen két holmijára. Az egyik egy kis pintyőke volt, melyet az asztalán csinos kalitkában tartott, gyönyörködve a madár csicsergésében. Ezt a leányoktól féltette, mert volt egy elkényeztetett, de azért furfangos cziczájok, mely mindig a nyomukban járt és persze hamar elbánt volna a madárkával, ha karmaiba kapja. A másik féltett portékája pedig egy nagy kép volt, melyen nagy kedvvel dolgozott minden reggel. Nagy virágbokrétát ábrázolt s Dezső, ki igen ügyes volt a pingálásban, a mamát akarta

a képpel meglepni. Már majdnem kész volt s éppen ma említette, hogy holnap befejezi, éppen idején, mert holnapután lesz a mama nevenapja.

— No, fog majd hüledezni, ha észreveszi a veszedelmet, hogy nem fejezheti be! szólt magában Irénke kaczagva. Az lesz még az ijedelem! Sokkal nagyobb, mint az enyém a béka miatt.

Terve nagyon jól ki volt gondolva. Dezső ma este, mikor a lapdázásról megjön, a képre már nem fog gondolni. Reggel, mikor munkához akar látni, majd keresni fogja az ecsetet, a festéket és nem találja.

— Majd jön hozzám, tudom, de én olyan ártatlan képet fogok csinálni, mintha semmit sem tudnék a dolgról. Azután majd engedem jó ideig ijedezni és csak nagy sokára adom elő a holmiját.

Odalépett az asztalhoz és gondosan összeszedett minden ecsetet, festékes ládácskát, jól ügyelve, hogy semmi se maradjon ott, a mivel Dezső a munkát folytathassa. A kis pintyőke izgatottan, nyugtalanul ugrált a kalitkában, mintha haragudott volna a gazdája ellen készülődve csiny miatt.

— Mit ijedezel, te oktondi kis pintyőke! biztatta Irénke. Hiszen téged nem bántalak. Tudom, elárulnál a gazdádnak, ha beszélni tudnál. Pedig én is szeretlek téged, kis bohó! Aztán nem is lesz semmi igazi baj. Jól van no, ha nem szeretsz itt látni, hát megyek. Ugy is sietek, nehogy Dezső itt érjen.

Gyorsan kisurrant a szobából és vigan sietett a maga kamrácskájába, hol a

lehető
dácskát

— K
nem ta
Nem is
éppen
megbos
egészen
kevésbb
tatni fo

Ekké
is még
tréfának
tovább
készült
jöttek a
szaladgá
játék ut

Mikor
az öntöz
tásának

— Vi
nem loc
küldött.

— Ol
Irénke.
dat, mer
tanám m

— Te
hát csak
mutatom

Ezt Ir
igy Dezs
csinyt.

— Mi
elő, csak
mindjárt
gyon árt

lehető legjobban eldugta a festékes-ládáskát és az ecseteket.

— Keresheti Dezső, itt ugyan meg nem találja a baba-ágyacska aljában. Nem is fogja sejteni, hogy itt lehet... éppen ott, ahol ő minket a békával megboszantott. Ide teszem az ágyacskát egészen előre, szembetünő helyre, annál kevésbé fog rá gyanakodni. Mert kutatni fog, az bizonyos.

Ekképen mindent jól elrendezve, előre is még egy nagyot nevetett a jól kieszelt tréfának, aztán kísétált az udvarra és tovább öntözgette a virágait. Még nem készült el, mikor Dezső és Ferkó megjöttek a labdázásról, kipirulva a sok szaladgálástól s jókedvűen a kellemes játék után.

Mikor Dezső megpillantotta Irénkét az öntöző kannával, tréfásan szolt pajtásának:

— Vigyázzunk, Ferkó! Aligha nyakon nem locsol, mert rettenetes bosszút esküdt.

— Oh, a locsolástól ne félj! viszonzá Irénke. Nem fogom tönkretenni a ruhádat, mert azzal csak a mamát bosszantanám meg.

— Tehát más valami lesz? No jó, hát csak várjunk! Jőjj be, Ferkó, megmutatom neked a képet.

Ezt Irénke nem szívesen hallotta, mert így Dezső nagyon is hamar fölfedezi a csinyt.

— Mindegy! Azért még sem adom elő, csak holnap dél felé. Tudom, most mindjárt elő fog rontani... de én nagyon ártatlan képpel fogadom.

Ez azonban nem egészen így következett. Dezső csakugyan már néhány pillanat múlva kirohant, de annyira ki volt kelve a képéből, hogy Irénke szinte megrettent. Hát még mikor Dezső düh-től remegő hangon kiáltá:

— Ez csufság, ez valóságos gonosz tett! Ugyan büszke lehetsz rá, hogy ártatlan tréfára ocsmány kegyetlenséggel feleltél.

— Mi... micsoda kegyetlenséggel? kérdé Irénke megütközve.

— Oh, hiába vágsz olyan ártatlan képet, mindent tudok. Bevitted a macskát a szobámba és megettetted vele a pintyókémet!

És szégyen, nem szégyen, de bizony Dezső barátunk sirva fakadt. Irénke pedig izgatottan kiáltá:

— Nem, az nem igaz! Azt nem tettem! Voltam bent, de csak a festéket meg az ecseteket dugtam el, a madárkát nem bántottam.

— Már pedig mégis csak úgy kellett annak lenni; szolt közbe Ferkó. A macska ott volt a szobában, a kalitka a földön, az ajtaja nyitva, a pintyóke pedig nincs sehol, csak néhány toll van a földön, ki sem röpülhetett, mert az ablak be van zárva.

— Akárhogy van... azt nem tettem! Nem, Nem!

— Oh, eltagadni nagyon könnyű! De azt már magad is megvallod, hogy ott jártál! szolt Dezső. No megállj! Ezt megkeserülöd!

Éppen ekkor ért oda a nagymama.

— Csak lassan, csak lassan! Talán elég volt ennyi is, hogy belássátok,

milyen rossz mulatság az a kölcsönös bosszantgatás. Nincs okod olyan nagy haragra és szomorúságra, Dezső fiam, ámbár nem Irénkén mult. Ő csakugyan nem akarta bántani a madárkát, de nagy igyekezetében, hogy megréfaljon, nem ügyelt arra, mikor a macska vele együtt beosont a szobába. De én szemmel tartottam és még idején bementem, éppen mikor az ármányos czicza már a földre verte a kalitkát. A macskát és a kalitkát ott hagytam, hogy mind a ketten okuljatok. De a madárka itt van.

És megmutatta a kötényébe rejtett madárkát.

— Hála istennek, csakhogy megvan! lélekzett föl Irénke.

— Jaj, de meg voltam ijedve! sohajtott Dezső.

— Azt egy kicsit megérdemelted, mert te kezdted a hugaid bosszantását. Irénke is megérdemelte, mert nem hallgatott a tanácsomra. Máskor igazán meg fog ilyesmi történhetni, mert én nem leszek mindig jelen, mikor ti egymásnak azt mondjátok, hogy szeget szeggel.

— Én nem teszem többé! szolt Irénke.

— De még én sem! mondta rá Dezső és szavukat meg is tartották.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 4-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Hatalmas ur a király.

Helyesen fejtették meg: Jurenák Pálma, Deáky Iván (Máskor nézd meg jobban a rejtvény képeit. F. b.) Marschan Géza és Mariska, Dienes Mariska, Guary Malvinka, Wolf

Lzidor, Patterson Margit és Orsolya, Ehrlich Juliska, Morlin Adorján, Fleischman Rózsa, Koritschoner Iván, Szathmáry Emma és Vilma, Dobrovits Margit, Murárik Bercezi, Benedek Pista, Belák Sarolta és Stefi, Baksay Mariska, Jolán és Dezső, Josipovich Kálmán, Pruzsinszky Guszta, János és József, Baum Miklós és Róza, Salamin Andor, Schwartz István.

*

A »KIS LAP« XLIII. köt. 2-dik számában közölt kockarejtvény megfejtését még beküldték: Schwartz István, Adriányi Esztike, Lázár Piroska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Sohár Irma. Kedves soraid nagy örömmre szolgáltak és szinte sajnálom, hogy nem a lajta-pordányi fürdő az, melyet orvosom javasol. Bizony kellemes volna a szép vidékkel és ilyen kedves kis olvasómmal megismerkednem. De az orvos nagyon hatalmas ur és mást rendelt. Fogadd szíves üdvözetemet! — **Kármán Miklós.** A hiányzó számot illetőleg intézkedtem a kiadó-hivatalban. A rejtvényt besoroztam, de mert nagyon sok más van előtte, alkalmasint jócskán kell várnia, míg sorra kerül. — **Benedek Pista.** Már minap több kis olvasótársadnak megírtam e rovatban, hogy a cseresznye-száraknak többé nem vehetjük hasznát, mert az a kereskedő czég, mely eddig megvette, megszűnt. Ekkép, mint sok jószívű olvasótársadé, a te jóakaró gyűjtésed is kárba veszett, a mit bizony magam is sajnállok. A »Kis Lap«-hoz való bekötési táblát a Gottermayer-féle könyvkötő-czég (Budapest, gróf Károlyi-utca) szolgáltat; levelező lapon hozzá intézett kérdésre bizonynyal megírja az árát is. — **Adler Margit.** Amit Benedek Pistának a cseresznyeszárakról ízentem, neked is szól. Mivel hasznát venni nem lehet, nincs más hátra, mint eldobni a buzgón gyűjtött cseresznyeszárakat. — **Könyöki Ella és Ilka.** Örömetekben őszinte szívvel veszek részt s kívánom, hogy a kis öcs (mi a neve?) nektek úgy mint a jó szülőknek sok öröme legyen és majdan derék magyar ifjává növekedjék. — **Pruzsinszky testvérek.** Az iskolában aratott szép sikereket én is megelégedéssel veszem tudomásul. A jól megérdemelt szüniei pihenésre legjobb kívánásaimat küldöm s a szíves üdvözlést szívbeli viszonzom.

